

سُورَةُ فَصَّلَتْ سوره قی فصلت

بِسْمِ اللَّهِ خودا الرَّحْمَنِ ئەو پەری بە بەزەیی و میهرەبان (ناویکی پیرۆزی خودایه) الرَّحِيمِ ئەو پەری بەخشنده (ناویکی پیرۆزی خودایه)

حَمِّ حامیم (۱) تَنْزِيلٌ دابەزێراویکە مِّنْ لَّهِ الرَّحْمَنِ ئەو پەری بە بەزەیی و میهرەبان (ناویکی پیرۆزی خودایه)

الرَّحِيمِ ئەو پەری بەخشنده (ناویکی پیرۆزی خودایه) (۲) كِتَابٌ کیتابیکیه فَصَّلَتْ تەواو رۆن و جیاکراوەتەوه ءَايَاتُهُ ئایەتەکانی

قُرْءَانًا قورئان و کیتابیکی خوێنراوهی عَرَبِيًّا (بەزمانی) عەرەبی یه لِقَوْمٍ بۆقەومی يَعْلَمُونَ بزانی (۳) بَشِيرًا موژدە بەخشە

وَنَذِيرًا و بیدار کەر و ترسێنەرہ فَأَعْرَضَ ئەوسا پشتیان تیکرد أَكْثَرَهُمْ زۆریەیان فَهُمْ ئیتر ئەوان لَا يَسْمَعُونَ نابیس (۴) وَقَالُوا وگوتیان

قُلُوبُنَا دلەکانمان فِيْ لَهْ أَكِنَّةٌ چەند پەردە و پێستیکە دوورہ مِمَّا لَهْوِي تَدْعُونَا ئیمە بانگ دەکە ی إِلَيْهِ بۆ لای وَفِيْ و ههیه له

ءَاذَانِنَا گوێجکەکانمان وَقَرَّ گوێگرانیکیک وَمِنْ و لَهْ يَبْنَا نیاو ئیمە وَيَبْنُ و نیاو تۆدا (ههیه) حِجَابٌ پەردە و حجابیک

فَاعْمَلْ ئیتر تۆ کار بکە إِنَّمَا بە راستی ئیمەش عَمِلُوا لَه کاراین (۵) قُلْ بلی إِنَّمَا لہ راستیدا- أَنَا مِنْ (هههه) بَشَرٍ بەشەر و مرفۆفیکم

مِثْلُكُمْ وەک ئیوہ یُوحَى سروش و وەحی دەکری إِلَيَّ بۆ من أَنَّمَا کە بەدنیایی- إِلَهُكُمْ پەرستراو و خودای ئیوہ إِلَهِهُ خوداو پەرستراویکە

وَاحِدٌ یەک و تاک فَاسْتَقِيمُوا ئیتر راستەری بن إِلَيْهِ بۆ لای ئەو وَأَسْتَغْفِرُوهُ و لێی بپارێنەوه و داوای لیخۆشبوون بکەن

وَوَيْلٌ و قوربەسەری و دۆزەخ لِّلْمُشْرِكِينَ بۆ موشریک و هاوێل دانەرەکان (۶) الَّذِينَ ئەوانە ی لَا يُؤْتُونَ ناهین و ناکەن

الزَّكَاةَ زەکات (پاککاری و برەودان) وَهُمْ و ئەوانە ی بِالْآخِرَةِ بەتایبەت بەدواڕۆژ هُمْ (بەرستی) كَافِرُونَ کافر و برۆانەکەرن (۷) إِنَّ بەدنیایی

الَّذِينَ ئەو (کەس) انە ی ءَامَنُوا برۆایان هیناوه وَعَمِلُوا و کردوویانە الصَّالِحَاتِ کارو کردەوه چاکەکان هُمْ بۆیان ههیه أَجْرٌ پاداشتی غَيْرَ نە

مَمْنُونٍ برۆه (۸) قُلْ بلی أَتُكْمَرُ ئەوہ ئیوہ لَتَكْفُرُوا بە راستی بیروایی و کوفر دەکەن بە بِالَّذِي ئەوہ ی خَلَقَ بەدیھیناوه و دروستیکردوه

الْأَرْضِ زەوی فِيْ لَهْ يَوْمَيْنِ دووڕۆژان وَجَعَلُوا و دادەنێن لَهُ بۆی أُنْدَادًا هاوێل و شەریکانیک ذَلِكَ ئەویان رَبِّ پەرورەدیگار وخواوەنی

الْعَالَمِينَ جیھانیانە (۹) وَجَعَلَ و دایناوه فِيهَا تیایدا رَوَّاسِي ئۆقرەبەخش و چەسپینەرانیکی (کیوہکان) مِنْ لَهْ فَوَقَهَا سەر ئەو

وَبَرَكَ و بەرەکەت دار و پرفەری کردوه فِيهَا تیایدا وَقَدَّرَ و دیاریکردوه و بە بر دایناوه فِيهَا تیایدا أَقْوَاتَهَا خۆراکەکانی فِيْ لَهْ أَرْبَعَةً چوار

أَيَّامِ رِجْزَانِ ي سَوَاءَ وَهَكَ يهَكَ لِّلْسَائِلِينَ بُو دَاوَلَكَارَانِ (١٠) ثُمَّ پَاشَانِ أَسْتَوَى (ویستی) به رزبویوه وئاړاسته ی کرد إلی بُو ، بُولَی

السَّمَاءِ نَاسْمَانِ وَهِي لَه كَاتِيكَآ تَهَو- دُخَانٌ دَوَوَكَل (-بوو) فَقَالَ جَا گووَتِي لَهَا بَه وِي وَالْأَرْضِ وَ بَه زَهَوِي

أَتَيَا وَهَرَن (ژیر فەرمان و دهسټبه کار بن) طَوْعًا بَه وِیْسْتِي خَوْتَانِ وَ رَهْزَامَه نَدِي أَوِيَانِ كَرَّهَا بَه نَآچَارِي وَ پِنَاخَوْشِي قَالَتَا هَهَرْدوكِيَانِ گووَتِيَانِ أَتَيَا -

طَائِعِينَ بَه رَهْزَامَه نَدِي وَ خَوْشِي خَوْمَان (-هاتین) (١١) فَقَضَّضَهُنَّ ئَيْتَرِ پِرَانْدِيَهَوَه وَ كَرْدِيَه سَبْعَ حَهَوَتِ سَمَوَاتِ نَاسْمَانَانِ فِي لَه

يَوْمَيْنِ دَوو رِجْزَانِ وَأَوْحِي وَ سَرُوشِي كَرْد وَ وَهِي كَرْد فِي لَه كُلِّ هَهْمُوو سَمَاءِ نَاسْمَانِيكَ أَمْرَهَا كَار وَ فَهْرَمَانِي خَوِي وَزَيْنَا وَ رَازَانْدَمَانَهَوَه

السَّمَاءِ نَاسْمَانِي أَلْدُنْيَا دُونِيَا بِمَصْصِيحِ بَه رُوشَنَكِرَهَرَوَانِيكَ وَحِفْظًا وَ پَارِيزَهَر (بَيت) ذَلِكَ تَهَوِيَانِ تَقْدِيرِ نَهْخَشَه وَ تَهَقْدِيرِي

الْعَزِيزِ خَوْدَايِ تَهَوَاوِ بَالَادَهَسْتِي الْعَلِيمِ تَهَوَاوِ زَانَا وَ نَاگَادَارَه (نَاوِيْكَ پِرُوْزِي خَوْدَايَه) (١٢) فَإِنْ جَا تَهَاگَهَر أَعْرَضُوا تَهَوَانِ پَشْتِيَانِ هَه لَكِرْد

فَقُلْ تَهَوَه بَلَى أَنْذَرْتُكُمْ ئِيُوَهْمِ بَيْدَارَكِرْدَهَوَه وَ تَرَسَانْد لَه صَعِيقَةً لِيْدَهَرِيْكَ بَه هِيْزِي مَرِيْنَهَرِي وَتِرَانَكَارِ مِثْلِ هَه رَوَهَكِ

صَعِيقَةً لِيْدَهَرِي بَه هِيْزِي مَرِيْنَهَرِي وَتِرَانَكَارِي عَادَ (قَهْوِي) عَادَ وَثَمُودَ (قَهْوِي) تَهَمُوودَ (١٣) إِذْ كَه جَاءَتْهُمْ بُوِيَانِ هَاتِ الرُّسُلِ پَيْغَهْمَبَهَرَانِ

مِنْ لَه بَيْنَ نِيُوَانِ أَيْدِيْهِمْ دَهَسْتَه كَانِيَانِ (لَه پِيْشِيَانِ) وَمِنْ وَ لَه خَلْفِهِمْ دَوَوِيَانِ أَلَّا تَعْبُدُوا كَهَوَا نَه پَه رَسْتَنِ إِلَّا شَتِيْ جَغَه لَه اَللَّهُ اَللَّهُ

قَالُوا گووَتِيَانِ لَو تَهَاگَهَر شَاءَ وِیْسْتَبَايِ رَبَّنَا پَه رَوَه رَدِيْگَارْمَانِ لَأَنْزَلَ تَهَوَه بَه دَنَلِيَايِ دَايْدَه بَه زَانْدِ مَلَكِيْكَ فَرِيْشْتَه گَه لِيْكَ فَإِنَّا ئَيْتَرِ ئِيْمَه بِمَا بَه وَهِي

أُرْسِلْتُمْ ئِيُوَه نَارْدَاوَانِ بِه يِيْ كَنْفِرُوْنِ كَاْفِرِ وَ بَرَوَانَه كَهَرِيْنِ (١٤) فَأَمَّا جَا هَه رَجِيْ عَادَ (قَهْوِي) عَادَ (بُوو)

فَاسْتَكْبَرُوا تَهَوَه خَوِيَانِ بَه گَه وَرَه دَانَا فِي لَه الْأَرْضِ زَهَوِي بَغِيْرَ بَهِيْ الْحَقِّ حَه فَيْكَ (هِيْج) وَقَالُوا وَگووَتِيَانِ مَنْ كِيْ أَشَدَّ تَوْنْدَتَرَه مِنَّا لَه ئِيْمَه

قُوَّةَ لَه هِيْزِ وَ قُوَهْتِيْ؟ أَوِ ثَايَا لَمْ يَرَوْا نَه يَانِ بِيْنِيُوَه أَنْ كَهَوَا اَللَّهُ خَوْدَا الَّذِي تَهَوَهِيْ خَلَقَهُمْ تَهَوَانِيْ خَوَلْقَانْدَوَه وَ دُرُوسْتَكِرْدَوَه هُوَ تَهَوَه

أَشَدَّ تَوْنْدَتَرَه مِنْهُمْ لَهَوَانِ قُوَّةَ هِيْزِي وَكَانُوا وَ تَهَوَانِ پِيْشَانِ بِأَيْتِنَا بَه ثَايَهْتِ وَ نِيْشَانَه گَه وَرَه كَانِ وَ مِيْعَجِزَاتَه كَانِ

يَجْعَدُوْنِ نَكُوْلِيَانْدَه كَرْد وَ كُوْفَرِيَانْدَه كَرْد (١٥) فَأَرْسَلْنَا تَهَوَسَاكَه نَارْدَمَانِ عَلَيْهِمْ بَه سَهَرِيَانِ ، بُو سَهَرِيَانِ رِيْحًا (رَهْشَه) بَايِيْكَ

صَرَصَرًا سَارْدِي سِرْكَهَر فِي لَه أَيَّامِ رِجْزَانِيْكَ ي نَحْسَاتِ نَه گَبَهْتِي لِنُدِيْقَهُمْ تَا پِيْيَانِ بَجِيْزِيْنِ عَذَابِ عَهْزَابِ وَ تَهَشَكَه نَجَه يِي

أَنْخِزِيْ شَهْرَمَه زَارِي وَ رِيْسَوَايِي فِي لَه الْحَيَّوَةُ زِيَانِي أَلْدُنْيَا دُونِيَا وَلَعَذَابِ وَ بِيْگُوْمَانِ عَهْزَابِ وَ تَهَشَكَه جَهِيْ الْأَخِرَةَ دَوَاوِرُؤْ

أَخْرَى ريسوا و شهرمه زارکەر تره وَهُمْ و ئەوان لَا يُنْصَرُونَ سەرناخرن و پشتیوانیان لیناکری و دەبازناکرن (١٦) وَأَمَّا و هه‌چی

ثُمُود (قهومی) ئەمووده فَهَدَيْنَهُمْ ئەو رنیموونیمانکردن فَاسْتَجَبُوا (که‌چی) ئەوان زیاتر هه‌زیان له- أَلْعَمَى کو‌ترایی (-بوو) عَلَى (زیاتر له)

أَلْهَدَى رپی راستی و هیدایه‌ت فَأَخَذَتْهُمْ جا گرتی و راپنچیکرن صَلْعَةً لیدهری به‌هیزی مرینه‌ری و ئیرانکاری الْعَذَاب عه‌زاب و ئەشکه‌نجه‌ی

أَلْهُون شهرمه‌زاری و ریسوایی بِمَا به‌وه‌ی كَانُوا پێشان يَكْسِبُونَ ده‌یانکرد و به‌ده‌ستیان ده‌هینا (١٧) وَجَنَيْنَا و ده‌ریازمانکرد

الَّذِينَ ئەو (که‌س) انه‌ی ءَامَنُوا بروایان هینا وَكَانُوا و پێشتر يَتَّقُونَ له‌خودا ده‌ترسان و پارێزکاریان ده‌کرد (١٨) وَيَوْمَ و ئەو رۆژه‌ی

يُحْشَرُ حه‌شر ده‌کرن و کۆده‌کرنه‌وه أَعْدَاءَ دۆژمانی اللَّهِ خودا إِلَى بۆ ، بۆلای النَّار ئاگر فَهَمَّ ئیتر ئەوان

يُوزَعُونَ به‌دوای یه‌ک ده‌خرن و راپنچ ده‌کرن (١٩) حَتَّى تاكو ، هه‌تا إِذَا كَاتِي مَا جَاءُوهَا که هاتن بۆی شَهِد شایه‌تی ده‌دا

عَلَيْهِمْ به‌سه‌ریان ، بۆ سه‌ریان ، له‌سه‌ریان سَمِعَهُمْ بیستنیان وَأَبْصَرَهُمْ و بینایی ئەوان وَجَلُّدُهُمْ و پێستیان بِمَا به‌وه‌ی كَانُوا پێشان

يَعْمَلُونَ ده‌یانکرد (٢٠) وَقَالُوا وگوتیان لَجَلُّدِهِمْ به‌پێسته‌کانیان لَمْ بۆچی شَهِدْتُمْ شایه‌تیتان دا عَلَيْنَا له‌سه‌رمان قَالُوا گوتیان

أَنْطَقْنَا به‌ده‌نگی خستین اللَّهُ خودا الَّذِي ئەوه‌ی أَنْطَقَ به‌ده‌نگی خست كُلَّ هه‌موو شَيْءٍ شتی وَهُوَ و ئەوه‌ی خَلَقَكُمْ ئیوه‌ی دروستکردوه

أَوَّلَ یه‌که‌م مَرَّةً جار وَإِلَيْهِ و هه‌ر بۆلای ئەو تُرْجَعُونَ ده‌گێردرنه‌وه (٢١) وَمَا -و- كُنْتُمْ ئیوه‌ پێشان (-نه‌تان) تَسْتَرْوْنَ ده‌شارده‌وه أَنْ که

يَشْهَد شایه‌تی بدا عَلَيْهِمْ به‌سه‌رتان ، له‌سه‌رتان سَمِعَكُمْ گو‌یچه‌ک و بیستنتان وَلَا أَبْصَرُكُمْ و نه‌ بینایی و چاوه‌کانتان وَلَا جَلُّدُكُمْ و نه‌ پێسته‌کانتان

وَلَكِنْ به‌لکو ظَنَنْتُمْ گومانتان کرد أَنَّ که اللَّهُ خودا لَا يَعْلَمُ نازانی كَثِيرًا زۆریک بِمَا له‌وه‌ی تَعْمَلُونَ ئیوه‌ ده‌یکه‌ن (٢٢)

وَذَٰلِكُمْ و ئەوه‌یان ظَنَنْتُمْ گومانی ئیوه‌ الَّذِي ئەوه‌ی ظَنَنْتُمْ گومانتان کرد بِرَبِّكُمْ به‌په‌روه‌ردیگارتان أَرَدْنَا که به‌هیلاکی بردن

فَأَصْبَحَتْ ئیتر ئیوه‌ بوونه مِّنْ (هه‌ندی) له أَنْخَسِرِينَ خه‌ساره‌تمه‌ند و دۆراوه‌کان (٢٣) فَإِنْ جا ئەگه‌ر يَصْبِرُوا ئارامبگرن و خۆراگرن

فَالنَّار ئەوه‌ ئاگر (ی دۆزه‌خ) مَثْوًى جیگا و مانه‌ لَهُمْ بۆ ئەوان وَإِنْ و ئەگه‌ر يَسْتَعْتَبُوا داوای گه‌ی بکه‌ن تا عوزر به‌پێنه‌وه فَأَ ئەوه‌- هُم ئەوان

مِّنْ له‌ الْمُعْتَبِينَ گه‌ی لی‌کراو و داو‌لی‌کراوانی عوزر نین (٢٤) وَقِضْنَا و ده‌سته‌به‌رمانکرد لَهُمْ بۆیان قُرْنَاءَ هاوه‌لانی‌ک فَرِيقًا ئیتر رازاندیانه‌وه

لَهُمْ بۆیان ، بۆ‌ئەوان مَّا ئەوه‌ی بَيْنَ نیوان أَيْدِيهِمْ ده‌سته‌کانیان (له‌پێشیانه‌) وَمَا و ئەوه‌ی خَلَفَهُمْ له‌دوایانه وَحَقَّ و حه‌ق بوو و جی‌گه‌ری‌بووه

عَلَيْهِمْ به‌سهریان ، له‌سهریان ، بۆ‌سهریان اَلْقَوْلُ قسه‌که فِي له اُمَمٌ گهلانیک قَدْ به‌دنیاپی خَلَتْ به‌سهرچوون و نه‌مان مِنْ له

قَبْلِهِمْ پيش‌ئه‌وان مِنْ له اَلْجَنِّ جنۆکان وَالْاِنْسِ و مَرُوْفٌ اِنَّهُمْ به‌دنیاپی ئه‌وان کَانُوا - خَسِرِينَ خه‌ساره‌تمه‌ند (-بوون) (٢٥)

وَقَالَ و گوتیان اَلَّذِينَ ئه‌وانه‌ی كَفَرُوا کوفریانکرد و بۆ‌بروابوون لَا تَسْمَعُوا گویمه‌گرن لِهَذَا بۆ ئه‌م اَلْقُرْآن قورئانه

وَالْفَوَ و هه‌را و ژاوه‌ژاو بکه‌ن فِيه تیایدا لَعَلَّكُمْ به‌ئکو ئیوه تَغْلِبُونَ سهرده‌که‌ون (٢٦) فَلَنُذِيقَنَّ بێگومان ده‌جێژین به اَلَّذِينَ ئه‌وانه‌ی

كَفَرُوا کوفریانکرد و بۆ‌بروابوون عَذَابًا عه‌زاب و ئه‌شکه‌نجه‌یه‌کی شَدِيدًا زۆر تووند وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ و به‌دنیاپی هه‌ر سزایان ده‌ده‌ی (به‌رامبه‌ر)

أَسَؤًا خرابترینی اَلَّذِي ئه‌وه‌ی کَانُوا پیشان يَعْمَلُونَ ده‌یانکرد (٢٧) ذَلِكَ ئه‌وه‌یان جَزَاءَ سزای اَعْدَاءَ دوژمنانی اَللَّهُ خودایه

النَّار ئاگره‌که (ی دۆزه‌خ) لَهُمْ بۆیان هه‌یه فِيهَا تیایدا دَار مَالِي اَنُحِلَّد هه‌تاهه‌تایی و نه‌براهه جَزَاءَ پاداشی بێت بِمَا به‌وه‌ی کَانُوا پیشان

بَيَّاتِنَا به‌ ئایه‌ت و نیشانه‌ گه‌وره‌کان و ميعجزاته‌کان يَجْحَدُونَ نكۆتیانده‌کرد و کوفریانده‌کرد (٢٨) وَقَالَ و گوتیان اَلَّذِينَ ئه‌وانه‌ی

كَفَرُوا کوفریانکرد و بۆ‌بروابوون رَبَّنَا په‌روه‌ردیگاره اَرِنَا پيشانمان بده اَلَّذِينَ ئه‌و دووانه‌ی اُضَلَّلْنَا گومرایانکردین مِنْ له اَلْجَنِّ جنۆکان

وَالْاِنْسِ و مَرُوْفٌ نَجْعَلُهُمَا بیا‌نکه‌ینه تَحْتَ ژێر اَقْدَامِنَا پێیه‌کانمان لِيَكُونَا تا- مِنْ له اَلْاَسْفَلِينَ ژێر ژێره‌وه‌کان (-بن) (٢٩) اِنَّ به‌دنیاپی

اَلَّذِينَ ئه‌وانه‌ی قَالُوا گوتیان رَبَّنَا په‌روه‌ردیگارمان اَللَّهُ (الله) یه ثُمَّ پاشان اَسْتَقِمُوا راسته‌رئ و سه‌قامگیریوون نَزَّلَ به‌رده‌وام دادابه‌زی

عَلَيْهِمْ به‌سهریان ، له‌سهریان ، بۆ‌سهریان اَلْمَلٰٓئِكَةُ فريشته‌کان اَلَّا تَخَافُوا که‌وا مه‌ترسن وَلَا تَحْزَنُوا و خه‌م مه‌خۆن و اَبْشُرُوا و مرگینی وه‌رگرن

بِالْجَنَّةِ به‌به‌هه‌شت اَلَّتِي ئه‌وه‌ی كُنْتُمْ ئیوه پیشان تُوعَدُونَ به‌ئێنتان پێده‌درا (٣٠) نَحْنُ ئێمه اَوَّلِيَاؤُكُمْ دۆست و پشتیوانتانین فِي له

الْحَيٰوةِ زبانی اَلدُّنْيَا دونیا وَفِي و له اَلْآخِرَةِ دواړۆز وَلَكُمْ و بۆ ئیوه هه‌یه فِيهَا تیایدا مَا تَشْتَبِي ئه‌وه‌ی حه‌زی لێده‌کات اَنْفُسُكُمْ نه‌فسه‌کانتان

وَلَكُمْ و بۆ ئیوه هه‌یه فِيهَا تیایدا مَا تَدْعُونَ ئه‌وه‌ی داوای ده‌که‌ن (٣١) نَزَّلَا وه‌ک پيشوازی و میواندارییَ مِنْ له غَفُورٌ زۆر لیبوورده‌ی

رَّحِيمٌ زۆربه‌به‌زه‌ی و میه‌ره‌بان و به‌خشنده (٣٢) وَمَنْ و کئ اَحْسَنَ چاکترینه قَوْلًا قسه و وتاری مِّنْ له‌وه‌ی دَعَا بانگخوازی کرد

إِلٰی بۆ ، بۆ‌لای اَللَّهُ خودای و عَمِلَ و کردی صَالِحًا کاری چاک و به‌چاکی وَقَالَ و گوئی اِنِّی به‌دنیاپی من مِنْ له

اَلْمُسْلِمِينَ موسلمان و ملکه‌چکارانم (٣٣) وَلَا تَسْتَوِي و وه‌ک یه‌ک نابێ اَلْحَسَنَةُ چاکه وَلَا اَلْسَيِّئَةُ و نه‌ خراپه‌ش اَدْفَع پالئی و دوورخه‌ره‌وه

بِأَلَّتِي بِهِوَی هِی (به‌راستی) أَحْسَنَ چاکترینه فَإِذَا ئِیتر هەر ئه‌وه‌نده (بینیت) الَّذِی ئه‌وهی یِنَّکَ نِیوان تُو وَیِنَّهُ و نِیوان ئه‌و (هه‌یه)

عَدَاوَةً عه‌داوت و دوژمنکاریه‌ک کَانَهُ هه‌روه‌ک ئه‌و وَلِی دُوست و پشتیوانیکی جَمِی گه‌رم و وگوربیت (٣٤) وَمَا و-

یَلْقَاهَا وباش وه‌ری (-نا) گری إِلَّا مه‌گه‌ر الَّذِین ئه‌وانه‌ی صَبَرُوا دانیان به‌خوداگرت و ئارامیانگرت وَمَا و- یَلْقَاهَا وباش وه‌ری (-نا) گری إِلَّا مه‌گه‌ر

ذُو خَاوَنی حَظٍّ به‌شیک و شانسیکی عَظِیم زۆر گه‌وره و مه‌زن (بن) (٣٥) وَأَمَّا و ئه‌گه‌ر یَنْزَعْنَكَ وه‌سوه‌سه‌کرا بۆت مِّن له

الشَّيْطَان شهباننه‌وه تَزَغ وه‌سوه‌سه‌یه‌ک فَاسْتَعِذْ ئه‌وه په‌نا به‌ن بِاللَّهِ بۆ لای خودا إِنَّهُ به‌دُنْیایی هەر ئه‌وه هُو ئه‌وهی السَّمِیع ته‌واوبیسهر

الْعَلِیم ته‌واو زانا و ئاگادار (٣٦) وَمَنْ و له ءَايَتِهِ نیشانه‌گه‌وره‌کانی ئه‌و الْيَلَّ شهو وَالنَّهَار و پۆژگار وَالشَّمْس و پۆژ وَالْقَمَر و مانگ

لَا تَسْجُدُوا سوژده مه‌به‌ن لِلشَّمْس بۆ پۆژ وَلَا لِلْقَمَر و نه بۆ مانگیش وَاعْبُدُوا و سوژده به‌ن لِلَّهِ بۆ خودا الَّذِی ئه‌وهی

خَلَقَهُن ئه‌وانی خولقاندوه و دروستیکردوه إِنْ ئه‌گه‌ر كُنْتُمْ ئِیوه إِيَّاه هەر ئه‌و تَعْبُدُونَ ده‌یه‌پرستن (٣٧) فَإِنْ جائه‌گه‌ر

أَسْتَكْبَرُوا خۆیان به‌گه‌وره‌داده‌نا فَالَّذِین ئه‌وه ئه‌وانه‌ی عِنْد لای رَبِّكَ په‌روه‌دیگارت يُسَبِّحُونَ پاك راده‌گرن و ستایش ده‌کن لَهُ بۆ وی

بِالَّی به‌شهو وَالنَّهَار و پۆژگار وَهُمْ و ئه‌وان لَا یَسْمُونَ بېزار نابن (٣٨) وَمَنْ له ءَايَتِهِ نیشانه‌گه‌وره‌کانی ئه‌و أَنْكَ ئه‌وه به‌دُنْیایی تُو

تَرَى ده‌بینی الْأَرْض زه‌وی خَشِيعَةً نه‌بزاو وکبه فَإِذَا جا کاتی أَنْزَلْنَا دامانبه‌زاند عَلَیْهَا بۆ سه‌ری الْمَاء ئاو أَهْتَزَّتْ هه‌ژا وَرَبَّتْ و زیده‌بوو

إِنَّ به‌دُنْیایی الَّذِی ئه‌وهی أَحْيَاهَا زیندووی کرده‌وه لَمْحِی هەر زیندووکه‌ره‌وه‌ی الْمَوْتِ مردوووه‌کانه إِنَّهُ بِنِگومان ئه‌و عَلَى له‌سه‌ر كُلِّ هه‌موو

شَيْءٍ شتیک قَدِير ته‌واو تواناداره (٣٩) إِنْ به‌دُنْیایی الَّذِین ئه‌وانه‌ی یَلْحُدُونَ لاده‌ده‌ن و بێیروا بوون فِي به

ءَايَاتِنَا ئایه‌ته‌کانمان (به‌لگه و نیشانه و موعجزات) لَا یَخْفَوْنَ ناشاردننه‌وه عَلَيْنَا لیمان أَفَمَنْ ئایا ئه‌وه‌ی یُلْقَى فِریده‌دریته فِي ناو النَّار ئاگر

خَيْر چاکتره أَمْ یان مِّن ئه‌وه‌ی یَأْتِی - ءَامِنًا دُنْیا و بئیرس (-دیت) یَوْم پۆژی الْقِیمَةِ قیامه‌ت و زیندوووبوونه‌وه أَعْمَلُوا ده‌ده‌سته‌کار بن

مَا شِئْتُمْ ئه‌وه‌ی ده‌تانه‌وئِی إِنَّهُ به‌دُنْیایی ئه‌و بِمَا به‌وه‌ی تَعْمَلُونَ ئِیوه ده‌یکه‌ن بَصِير هه‌موو بینه (٤٠) إِنْ به‌دُنْیایی الَّذِین ئه‌وانه‌ی

كَفَرُوا کوفریانکرد و بَی بڕوابوون بِالذِّكْرِ به‌یادخه‌روه‌وه و قورئان لَمَّا کاتی که جَاءَهُمْ بۆیان هات وَإِنَّهُ و به‌دُنْیایی ئه‌و

لِکَتَب هەر نوسراو و کیتابیکی عَزِيزٌ زالی باله‌ده‌سته (٤١) لَا - یَأْتِیهِ ناییت الْبَاطِل ناهه‌قی و پڕ وپووجی مِّن له بَيْن نِیوان

يَدِّيْهِ دَهْسْتَه كَانِي (پيشی وی) وَلَا مِّنْ لَهُ خَلْفِهِ دُووای وی تَنْزِيلٌ دابه زنیرونيكه مِّنْ لَهُ حَكِيمٌ (خودای) تهواو كاريه جي

حَمِيدٌ ٺهوپهري همدم و ستايشكراو (٤٢) مَا - يُقَالُ (-نا) گوتري لَكَ به تو اِلَّا (شتي) جگه له مَا قَدْ ٺهوهی كه قِيل گوتراوه

لِلرُّسُلِ به پيغه مبه رانيك مِّنْ لَهُ قَبْلَكَ پيش تو اِنْ به دنياي رَّبِّكَ پهروه رديگارت لَذُو هه رخواهن مَغْفِرَةً ليبور دننيكه (چون ليبور دننيك)

وَذُو و خاوهن عِقَابٍ سزاييكي اَلِيمٌ زور به ژان و نازاره (٤٣) وَلَوْ و ٺهگه ر جَعَلْنَاهُ بمانكردبايا قُرْءَانًا قورئانيكي

اَعْجَمِيًّا عهجه می (عه ره بی نه بووا) لَقَالُوا به دنياي ده يانگووت لَوْلَا فَصَّلْتَ لَوْ پړون و ٺاشكرا نه كراوه اَيِّنْتُهُ ٺايه ته كاني اَعْجَمِيًّا چ عهجه می بی

وَعَرَبِيٍّ و (يا) عه ره بی قُل بلي هو ٺهوه لِلَّذِينَ بؤٺه و (كهس) انه ی اَمَنُوا بروايان هيناوه هُدًى هيدايت و رنيموونيه

وَشِفَاءً و شيفا و چاكبوونه له دهر د وَالَّذِينَ ٺهوانه ی لَا يُؤْمِنُونَ بروا ناهينن فِيْ لَهُ اِذَاذَنِبْهُمْ گوچكه كانيان (هه يه) وَقَرَّ گوځگرانيك وَهُوَ و ٺه و

عَلَيْهِمْ بؤ سهر يان ، له سهر يان عَمِي كوتراييه اُولَئِكَ ٺهوان يَادُونَ بانگده كرين مِّنْ لَهُ مَّكَانٌ جيگايه کی بَعِيدٌ زور دوور (٤٤)

وَلَقَدْ و به دنياي اَتَيْنَا دامن به مُوسَى موسا اَلْكِتَابَ نامه و نوسراو فَاخْتَلَفَ ٺيتر جياووزی پرويدا فِيْهِ دهر باره ی وی

وَلَوْلَا كَلِمَةٌ و ٺهگه ر وته يه ك نه بوا سَبَقَتْ پيشتر كرابوو (گوتراوو) مِّنْ لَهُ رَّبِّكَ پهروه رديگارت لَقَضِيْ به دنياي دهر پيترايه وه يَبْنِيَهُمْ له نيوانيان

وَأَنَّهُمْ و به دنياي ٺهوان لَفِي ههر له شَكَّ گومان و پارايين مِّنْهُ تيايدا مُرِيبٌ پرله دوودلی و گوماندارين (٤٥) مِّنْ هه ركه سي عَمَل بكات

صَالِحًا كاری چاك و به چاكي فَلَنَفْسِهْ ٺهوه بؤخوی وَمَنْ و ٺهوه ی اَسَاءَ خراپه كاری كرده فَعَلِيْهَا ٺهوه بار به سهر خویه تی وَمَا و-

رَبُّكَ پهروه رديگارت بِظَلَمٍ (هيچ) سته مكار (-نه بووه) لِّلْعَبِيدِ بؤ بهنده كان (٤٦) اِلَيْهِ بؤ لای ٺه و يُرَدُّ ده گيرد رتيته وه عِلْم زانست و زانياری

السَّاعَةِ رۆژی قيامت وَمَا و ٺهوه ی تَخْرُجُ دهر ده جي مِّنْ لَهُ ثَمَرَاتٌ به رووبوومی جوړاو جوړی مِّنْ لَهُ اَنْكَامَهَا به رگ و تويگله كه ی وَمَا و-

تَحِلْ هه ل (-ناگري) له سكي مِّنْ (هيچ) اُنْتِي متيه ك وَلَا تَضَعْ و دانانی اِلَّا ٺيلا يَعْلمُه به زانين و زانستی ٺهوه وَيَوْمَ و ٺه و رۆژه ی

يُنَادِيَهُمْ بانگيان ده كات اَيْنَ له كوټيه شُرَكَاءِي هاوبهش شه ريكه كانم؟! قَالُوا گوتيان اِذْذَنَّاكَ (بانگت بؤده ده ين) مَا مِنَّا له ٺيتمه نيه مِّنْ (هيچ) (

شَهِيدٌ شايه تيک (له سهر شه ريکيک بؤ تو) (٤٧) وَضَلَّ و بزر بوو عَنْهُمْ لييان مَا ٺهوه ی كَانُوا پيشان

يَدْعُونَ ده يان په رستن و هاواريان بؤده كړدن مِّنْ لَهُ قَبْلُ رابردوودا وَظَنُّوا و (دننيا بوون) مَا لَهُمْ بؤيان نيه مِّنْ (هيچ) حَيِّصٌ په ناييک (٤٨)

لَا - يَسْمُ يَبْزَار (نا) بِنِ الْإِنْسَنِ مَرْوْفٍ مِنْ لَهُ دُعَاءُ دُوعَا وَ پَارَانه‌وهی أَنْخِرَ خَيْرَ وَ چاکِ وَأَنْ وَ ئەگەر مَسَّهُ پیتی بکه‌وی الشَّرَّ خَرَابَه وَ شه‌ر

فَيُوسَ ئەوه بِنِ هِيَا وَ قَنُوطَ بِنِ ثُومِيْدَكه‌وتووه (٤٩) وَلَئِنْ وَ ئەگەر أَذَقْنَه پیتی بچێژين رَحْمَةً بَه‌زەبی وَ مِيه‌رەبانی مَنَّا له لایەن خۆمانه‌وه

مِنْ لَهُ بَعْدَ دُوعَا ضَرَاءَ زِيَان وَ زه‌ره‌ریک مَسَّتَه پیتی که‌وتی لَيَقُولَنَّ ئەوه به‌لنیاپی ده‌لێ هَذَا ئەوه لِي بۆ منه (له‌خۆمه‌وه‌یه) وَمَا وَ-

أَظَنَّ گومان (نا) که‌م أَلْسَاعَةً رَوْزِي قِيَامَهت قَائِمَةً هه‌تساو بێت وَلَئِنْ وَ ئەگەر رُجِعَتْ بگێردرێمه‌وه إِلَى بۆ ، بۆلای رِبِّي په‌روه‌ردیگه‌رم

إِنْ به‌دُنیاپی لِي بۆمن (ده‌بی) عِنْدَهُ لای ئەو الْحَسَنِي هه‌ره‌ چاکترین شت (به‌هه‌شت) فَلَنَنْبِتَنَّ به‌دُنیاپی هه‌واڵ ده‌ده‌ینه الَّذِينَ ئەوانه‌ی

كَفَرُوا کوفه‌یانکرد و بِنِ بڕوابوون بِمَا به‌وه‌ی عَمِلُوا کردوویانه وَلَنُذِيقَنَّهُمْ وَ بێگومان پێیان ده‌چێژين مَنْ له عَذَابٍ عه‌زاب و ئەشکه‌نجه‌یه‌کی

غَلِيظٍ زه‌ر و تووند (٥٠) وَإِذَا وَ ئەگەر أَنْعَمْنَا نِعمه‌تمان بارانده عَلَي سَهَر الْإِنْسَنِ مَرْوْفٍ أَعْرَضَ په‌شت هه‌لده‌کا

وَنَّا بِجَانِبِهِ وَ شانی بادهدا وَإِذَا وَ ئەگەر مَسَّهُ پیتی بکه‌وی الشَّرَّ خَرَابَه وَ شه‌ری فُذُو ئەوه‌ خاوه‌ن دُعَاءٍ دُوعَا وَ پَارَانه‌وه‌یه‌کی عَرِيضٍ پان و درێژه

(٥١) قُلْ بَلَى أَرَأَيْتُمْ بَيْنِيَوْتَانَه وَ تېراماون إِنْ ئەگەر كَانَ - مَنْ له عِنْدَ لای اللَّهِ خُودَا (-بَيْت) ثُمَّ ئَيْنَجَا كَفَرْتُمْ کوفه‌رتان کرد بِهِ پیتی

مَنْ وَ کي أَضَلَّ و ئێل و ریگای بزرته مِمَّنْ له‌وه‌ی هُوَ (به‌پاستی) فِي له ، له‌ناو شِقَاقٍ دژایه‌تی و دووبه‌ره‌کی بَعِيدَ زۆر دوور (٥٢)

سُنَرِيهِمْ له‌داهاتوو نیشانیان ده‌ده‌ين ءَايَتِنَا ئایه‌ته‌کانمان (به‌لگه‌ و نیشانه‌ و موعجیزات) فِي له ، له‌ناو الْأَفَاقِ ئاسۆیه‌کان وَفِي وَ له

أَنْفُسِهِمْ نه‌فس و زاتی خۆیان حَتَّى تاكو يَتَّبِعْنَ رَوْن ده‌بیته‌وه هُمُ بۆیان أَنَّهُ که‌وا به‌پاستی الْحَقِّ هه‌ق و پاستیه أَوْ ئایا لَمْ يَكْفِ به‌س نه‌بووه

بِرَبِّكَ په‌روه‌ردیگه‌رت أَنَّهُ به‌دُنیاپی ئەو عَلَي له‌سه‌ر كُلُّ هه‌موو شَيْءٍ شتیک شَهِيد شایه‌ته (٥٣) أَلَا ده‌بزانن إِنَّهُمْ به‌دُنیاپی ئەوان

فِي له‌ناو مِرْیَةٍ ڕا‌را‌پی و گومانن مَنْ له لِقَاءٍ پێگه‌یشتن به رِبِّهِم په‌روه‌ردگاریان أَلَا ده‌بزانن إِنَّهُ به‌دُنیاپی ئەو بِكُلِّ به‌هه‌موو شَيْءٍ شتیک

مُحِيطٌ ته‌واو ئاگاداره‌ و ده‌وری داوه (٥٤)